פטר בעל שני בקבוקים

הוורד פייל (1885)

"כן, פטר הוא נער חכם" אמרה אמו, אבל הרי כך חושבת כל אמא על בנה. ראש העיירה וכל האנשים האחרים בעיירה אמרו שפטר הוא טיפש כמו בול עץ. אבל, כפי שאומרים, הטיפש אף פעם לא נופל מהעץ על ראשו אלה על הרגליים. ועכשיו תשמעו איך פטר מכר את שני סלי הביצים שלו תמורת יותר מאשר אני או אתם הייתם יכולים.
"פטר" אמרה אמא.
"כן, אמא" ענה פטר כי היה נער מנומס ותמיד ענה כשפנו אליו.
"ילדי היקר, אתה כה חכם. אז תגיד לי איך נוכל להשיג כסף לשכר הדירה?"
"נמכור את הביצים שהתרנגולת המנומרת הטילה" אמר פטר.
"אבל כאשר נוציא את הכסף לשכר הדירה, מה אז?"
"נמכור יותר ביצים" ענה פטר, שהייתה לו תמיד תשובה.
"אבל אם התרנגולת המנומרת לא תטיל יותר ביצים, מה אז?"
"כבר נראה" אמר פטר.
"כמה שאתה חכם" אמרה אמו "ואני מבינה, אם נוציא את כל הכסף נעשה מה שעושות הציפורים הקטנות, נתפלל למזל טוב."
פטר לא התכוון לשום דבר כזה, אבל אנשים מאמינים הרי שחכמים כאלה כמו פטר, כמה שמדברים פחות כך חכמתם גדולה יותר.
ואכן למחרת יצא פטר העירה עם סל מלא ביצים יפות ולבנות. היום היה יפה, השמש חיממה את הארץ ובשדות צמחה חיטה ירוקה. על הדשאים פזורים היו פרחים רבים והדבורים התעופפו מעליהם. הציפור החומה על עץ קראה "קו-קו!" ופטר הלך קדימה ורגליו הרימו ענני אבק מהדרך עם כל צעד שלו. הוא הביט בשמיים וראה עננים תלויים שם כמו כבשים לבנים, רועים בשדה כחול.
"אילו העננים היו כבשים, והיו שייכים לי, הייתי יכול להיות אדם גדול וגאה מאוד" אמר פטר. אבל העננים לא היו כבשים, והוא לא היה אדם גדול, ובכל זאת הוא שרק בעליזות יתר, כי נעים היה לו לחשוב מחשבות כאלה.

וכך הוא הלך בדרך עד הצהריים וכבר התקרב לעיר. כי ראה מרחוק את הגגות האדומים ומגדלי כנסייה הבולטים מעל הגבעות הירוקות.
בינתיים הבטן התחילה לברבר לו "תן! תן!" כי התגעגעה ללחם וגבינה. בפרשת הדרכים עמדה אבן אפורה גדולה ובדיוק כשפטר עבר לידה הוא

שמע רעש "קליק-קלאק". הוא סיבב את ראשו וראה שצדה של האבן נפתח כמו דלת ומשם יצא איש זקן, קטן ומוזר, לבוש בבגד קטיפה יפה.
"שלום, פטר!" אמר האיש.
"שלום אדוני" ענה פטר בנימוס והוריד את כובעו, כי ראה שהאיש הזקן לא היה מבין אנשי הכפר הרגילים.
"אולי תמכור לי את הביצים שלך?" שאל האיש.
כן, פטר היה מוכן למכור את הביצים, אבל מה האדון מוכן היה לתת לו תמורתן?
"אתן לך את זה" אמר האיש הקטן והוציא מכיסו בקבוק שחור.
פטר לקח את הבקבוק והפך אותו בידיים הנה והנה. "זה" אמר "בקבוק קטן ויפה מאוד, נאה ונחמד, אך אינו שווה כמו סל הביצים שלי."
"פוי!" אמר האיש "עכשיו אינך מדבר כמו פטר החכם. לעולם אל תשפוט דברים לפי המראה החיצוני שלהם. מה היית רוצה עכשיו?"
"הייתי רוצה" אמר פטר "לאכול ארוחת צהריים טובה."
"זה פשוט" אמר האיש הקטן ושלף את הפקק מהבקבוק. "פופ!" מהבקבוק יצאו שני אנשים גבוהים, לבושים בבגדים כחולים עם קישוטי זהב.

"מה תרצה, אדוני?" פנה אחד מהם לאיש הזקן.
"ארוחת צהריים לשניים" אמר האיש הקטן.
ותוך רגע, לפני שהיית מספיק להגיד "ג'ק רובינסון" הופיע שולחן, מכוסה במפה לבנה נקייה, ועליה ארוחה הטובה ביותר שניתן היה לחלום. היו שם תבשילי בשר ובירה, גבינה ולחם כיד המלך.
פטר והאיש הקטן התחילו לסעוד ואכלו כמה שרק יכלו, עד שלא יכלו יותר. וכשגמרו, שני האנשים הגדולים לקחו את הצלחות והשולחנות חזרה לתוך הבקבוק והאיש הזקן סגר את הבקבוק בפקק.
"כן" אמר פטר "אתן לך את סל הביצים שלי עבור הבקבוק הזה." וכך סגרו את העסקה.
פטר התחיל לחזור הביתה והאיש הזקן חזר לאבן שלו וסגר את הדלת אחריו. הוא לקח אתו את סל הביצים ומה עשה בהן לא פטר ולא אני נוכל לספר לכם.
פטר התחיל לחזור הביתה. הוא הלך בדרך, אבל נעשה לו חם והרגיש עייף. "הייתי רוצה לרכב הביתה על סוס יפה" אמר.
הוא הוציא את הפקק מהבקבוק ושוב "פופ!" יצאו שני האנשים הגבוהים ואחד מהם שאל "מה תרצה, אדוני?"

"אני רוצה" אמר פטר "סוס לבן טוב כדי לרכב עליו."
והנה, תוך רגע עמד בפניו סוס לבן נהדר, בעל רעמה ארוכה ועדינה כמו משי. היה לו רסן כסף בפה, על גבו אוכף מכוסה בזהב ואבני חן, ועל רגליו פרסות זהב. באמת סוס נהדר.
פטר עלה על הסוס ורכב עליו כמו איש אציל או אדון גדול. כולם עצרו בדרך כאשר ראו אותו, והסתכלו אחריו. "רק תביטו על פטר!" קראו

אנשים, אך הוא החזיק את ראשו גבוה ורכב בלי להסתכל עליהם, כי ידע שעל הסוס הלבן היפה הזה הוא נראה נהדר.
וכך הוא הגיע הביתה.

"אז מה קיבלת תמורת הביצים, בני יקירי?" שאלה אמו.
"קיבלתי בקבוק, אמא" אמר פטר.
אמו של פטר חשבה תחילה, כמו האחרים, שפטר נעשה טיפש מוחלט. אבל כשראתה איזה בקבוק פלאים זה, וכמה דברים טובים אפשר היה לקבל ממנו, שינתה את דעתה וחשבה שבנה פטר הוא חכם כמו ירח.
ועכשיו כלום לא היה חסר בבית שלהם. מה שרק פטר או אמא שלו רצו, יכלו שני האנשים מהבקבוק להביא להם. הם ריפדו את ביתם בזהב, בנו ארובה מכסף, הלבישו את פטר בבגדי קטיפה ואת אמו בבגדי משי, וכולם קראו לו "אדון פטר".
אפילו ראש העיירה אמר שהוא אינו נער טיפש, כי מי שרוכב על סוס ולא נועל קבקבי עץ לא יכול להיות טיפש.
ועכשיו פטר היה לאיש עשיר.
יום אחד אמר פטר לאמו "אמא, אלך למלך לבקש את ידה של בתו לאישה."
אמא של פטר לא אמרה דבר, כי באמת פטר היה כבר כמו נסיך.

ופטר יצא על סוסו, לבוש בבגדיו הטובים ביותר וכך הגיע לארמון שהיה יפה יותר אפילו מביתו החדש של מר קופפר, ראש העיירה.
"רפ! רפ! רפ!" דפק פטר בדלת ולקראתו יצאה משרתת.
"האם המלך בבית, נערתי?" שאל פטר.
אכן, המלך היה בבית, אז אולי האדון יכנס וימתין רגע בסלון?
פטר נכנס לסלון וכעבור רגע נכנס לשם המלך, לבוש בחלוק-בית יפה, נעול נעלי כסף ועם כתר זהב בראשו.
"מה שמך?" שאל המלך.
"פטר שטולצמילכן" אמר פטר.
"ומה רצונך, אדון פטר הנכבד?" שאל המלך, כי כפי שסיפרתי כבר, פטר היה לבוש בבגדים הטובים ביותר שלו והמלך חשב אותו לאדון מכובד.
"אני רוצה לשאת את בתך לאישה" אמר פטר.
לכך אמר המלך "המממ.. המממ.." ופטר לא אמר כלום. ואז אמר המלך שהוא החליט שמי שיתחתן עם בתו חייב להביא לו קודם סל מלא יהלומים ואזמרגדים ופנינים וכל מיני אבני חן יקרות. הוא חשב שבכך יוכל להתפטר מפטר.

"זה הכל?" אמר פטר "זה קל מאוד". הוא יצא עד לעץ הערמון שבגינת המטבח המלכותית, ושם פתח את הבקבוק שלו. "פופ! פופ!" יצאו שני הגברים הגבוהים ושאלו "מה רצונך, אדוני?" פטר אמר להם מה הוא צריך ומיד על האדמה לפניו עמד סל מלא כל מיני אבנים יקרות. כל אחת גדולה כמו ביצת תרנגולת, והכל מכוסה במפיית לבנה נקייה. פטר לקח את הסל והביא אותו לארמון.
המלך פתח את עיניו לרווחה ופטר אמר "עכשיו אני מבקש את ידה של בתך, בבקשה."
אבל המלך לא היה עדיין מוכן לכך. לא, פטר לא יכול להתחתן עם הנסיכה כי הוא, המלך, החליט שלא ייתן את בתו אלה למי שיביא לו ציפור עשויה כסף, שתשיר יותר יפה מזמיר. הוא חשב שבכך יתפטר מפטר.
"קל מאוד" אמר פטר ויצא שוב. בגינה פתח את הבקבוק שלו ואמר את רצונו לשני הגברים שיצאו משם. ומיד עמדה לפניו ציפור קטנה מכסף טהור שישבה על עץ זהב קטנטן. עלי העץ היו מאזמרגדים ואבני אדום היו תלויות כמו דובדבנים מהענפים.

פטר עטף את הציפור במטפחתו והביא לארמון. המלך נהנה להסתכל על הציפור ולשמוע את שירתה.
"עכשיו" אמר פטר "אני מבקש את ידה של הנסיכה."
אלא שהמלך עדיין התחמק. לא, פטר לא יוכל להתחתן עם בתו אלא אם יביא לו חרב זהב שתהיה חדה מספיק כדי לחתוך נוצה מתעופפת באוויר, אבל חזקה מספיק כדי לחתוך מוט ברזל.
"קל מאוד" אמר פטר, והפעם אנשי הבקבוק הביאו לו חרב כזו, בעלת ידית משובצת באבני חן ובכלל יפה ביותר. פטר הביא אותה למלך והמלך ניסה אותה וחתך נוצה שהעיף באוויר וחתך בה גם מוט ברזל בקלות, כאילו שזה לא היה אלא צנון.
עכשיו לא נשאר לפטר אלא לשאת את הנסיכה. המלך הזמין אותו לארוחה והם שלושתם ישבו לשולחן, המלך, הנסיכה ופטר, והארוחה הייתה טעימה ביותר. הם שתו יין אדום ויין לבן, אכלו לחם ופשטידות וגבינה ונקניק וכל מיני דברים טובים אחרים. כי מלכים ונסיכות אוכלים באמת דברים טובים.

פטר כל הזמן הביט בנסיכה והיא הסתכלה בצלחת שלה והסמיקה, ופטר חשב שמעולם עוד לא ראה בחורה כה יפה.

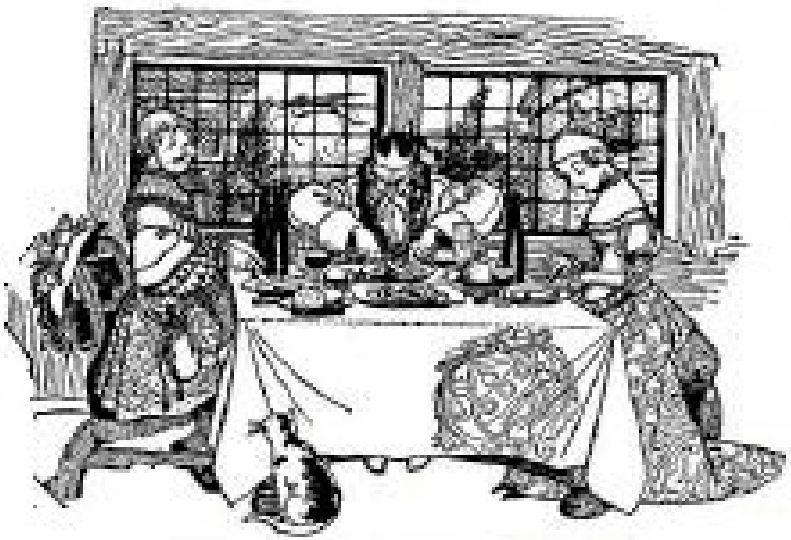

אחרי זמן מה המלך התחיל לשאול את פטר מאין הוא השיג את כל הדברים הטובים, אבני חן, ציפור הכסף וחרב הזהב, אבל פטר לא רצה לספר.
והמלך המשיך להפציר בו עוד ועוד, עד שבסוף פטר הסכים לספר לו את סוד בקבוק הפלא.
המלך לא אמר דבר, אבל כשפטר הלך בסוף לישון אחרי הארוחה הדשנה, המלך התייעץ עם הנסיכה והם תכננו והתלחשו ועוד תכננו. בסוף המלך התגנב לחדר בו ישן פטר ושלף את הבקבוק מתחת לכרית, שם פטר הטמין אותו, ובמקומו שם בקבוק אחר, ריק כמו חבית בירה אחרי שחיילים בעיר שתו ממנה.
כי המלך והנסיכה החליטו כי עדיף שהבקבוק ישרת אותם ולא את פטר, שאותו חשבו לטיפש.
למחרת בבוקר, כשכולם ישבו לארוחת בוקר, אמר המלך "עכשיו הייתי רוצה לשתות כוס יין משובח. בוא, פטר, תראה לנו מה ייתן לנו בקבוק הפלא שלך."
"זה קל מאוד" אמר פטר והוציא את הפקק מהבקבוק, אך אפילו זבוב מת לא יצאה משם.
"אז איפה היין?" שאל המלך.
"אינני יודע" ענה פטר.
ואז המלך התחיל לקלל אותו ולקרוא לו בשמות גנאי, גנב, מתחזה, רמאי, ובסוף גירש אותו מהארמון. וכך חזר פטר לביתו בלי נסיכה ובלי בקבוק הפלא.
עכשיו שוב היה עני, וכולם קראו לו פטר הטיפש, כי לא רכב יותר על הסוס הלבן ונעל קבקבי עץ.
אבל אמא שלו אמרה "אין דבר. הנה לך עוד סל ביצים מהתרנגולת המנומרת. לך ותמכור אותם."
ופטר יצא בדרכו העירה. אבל כשהגיע לפרשת

הדרכים ראה שם שוב את האיש הקטן, הזקן שממנו קיבל את הבקבוק בפעם הקודמת.
"תרצה למכור לי את הביצים?" שאל האיש.
כן, פטר ברצון היה נותן לו את הביצים אם יקבל עוד בקבוק פלא תמורתם. הזקן שלף מכיסו בקבוק. "יושבים בפנים שני גברים" אמר "וכשהם יגמרו לעשות את מה שתרצה תגיד רק "בריקי-קיקי" והם יחזרו לבקבוק. האם תרצה לעשות עסקה?"
כן, פטר היה מוכן לעסקה. הוא נתן לאיש את סל הביצים ולקח את הבקבוק, והם נפרדו בשלום.
פטר המשיך בדרך הביתה אבל היה כבר עייף.
"הייתי רוצה לרכב עכשיו על סוס" חשב ושלף את הפקק מהבקבוק. "פופ! פופ!" יצאו שוב שני גברים, אך הפעם הם היו מכוערים ולבושים בשחור וכל אחד החזיק מקל בידו. הם לא אמרו מילה אלא התנפלו על פטר והתחילו להרביץ לא מכות נאמנות, כאילו פטר היה ערמה של שיבולי חיטה בגורן הדיש.
"עצור! עצור!" קרא פטר שהתבלבל לגמרי והוא ניסה להתחמק וקפץ ורקד, אך היה כאילו שני האלה לא שומעים אותו בכלל.

ואז הוא נזכר וקרא "בריקי-קיקי!" ו"שלופ" שני הגברים נכנסו חזרה לבקבוק כאילו לא יצאו ממנו בכלל. תוכלו להיות בטוחים שפטר פקק עכשיו היטב את הבקבוק.
למחרת הוא שם את פעמיו שוב אל הארמון. "רפ! רפ! רפ!" הוא דפק בדלת. האם המלך בבית? כן, המלך בבית. אנא כנס והמתן בסלון.
והנה נכנס המלך בחלוק בוקר ונעלי בית.
"מה? אתה שוב כאן?" אמר מופתע.
"כן, חזרתי!" אמר פטר.
"ומה תרצה עכשיו?"
"אני רוצה להראות לך ולנסיכה את הבקבוק החדש שלי."
המלך שפשף את ידיו בהנאה ונעשה מאוד מנומס. הוא הזמין את פטר לארוחת בוקר ושלושתם, המלך, הנסיכה ופטר התיישבו לאכול.
"יקרתי" אמר המלך לנסיכה "אדון פטר הביא בקבוק שני. אולי הוא יהיה מוכן להראות לנו אותו."
כן, בוודאי. פטר שלף את הבקבוק מכיסו ושם על השולחן.
"אפשר גם לפתוח אותו?" שאל המלך.
כן, בוודאי. יתכבד המלך ויפתח את הבקבוק. והמלך הוציא את הפקק.
וי! איזה מהומה קמה. המלך התחיל לקפץ תחת המכות של שני הגברים בשחור, עד שאבד את נעלי הבית שלו, הכתר נפל מראשו וחלוק הבית שלו התנפנף כמו כנפיים של ציפור. והנסיכה! היא עוד מעולם לא רקדה כך כפי שרקדה עכשיו כדי

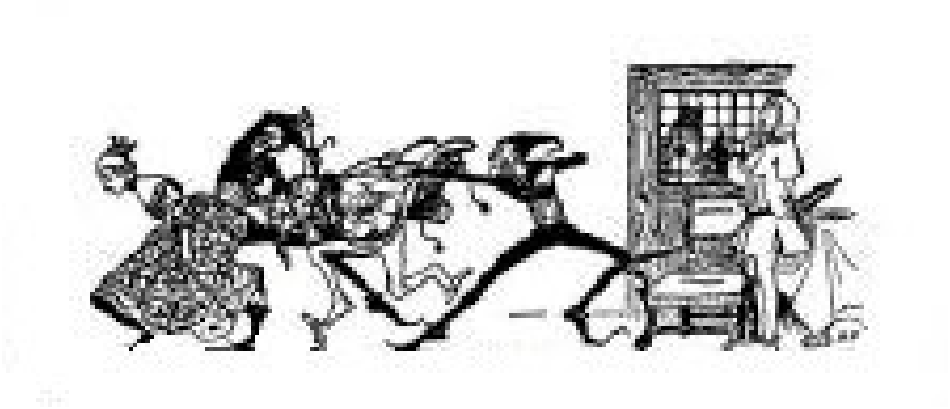

להתחמק מהמכות. קם רעש כזה שכל החיילים של המלך באו לאולם אך שני הגברים בשחור לחסכו ונתנו מכות גם להם. ואחרי החיילים באו אנשי החצר והיועצים וראש הממשלה והגברים בשחור הרביצו מכות בכולם.

"פטר! פטר!" קרא המלך "סגור את הבקבוק שלך!"
"ותחזיר לי את הבקבוק הראשון שלי?" שאל פטר.
"כן! כן!" קרא המלך "וגם אתן לך את בתי לאישה!"
"לא, המלך" קרא פטר "את הבוגדנית הזו תוכל לשמור בבית. אספר לכולם איך היא עשתה אתך יד אחת וניסתה לרמות אותי ואיש כבר לא יסכים להתחתן אתה. שתישאר בתולה זקנה!"
ובסוף פטר אמר "בריקי-קיקי" ושני הגברים בשחור חזרו לבקבוק.
המלך החזיר לו את הבקבוק הראשון, ופטר חזר לביתו ולאמו על סוס לבן, עם אוצרות רבים.
בעיירה שלו מצא לו כלה יפה והתחתן אתה. היא הייתה אישה טובה ונאמנה, שקטה וצייתנית, אולי גם בגלל זה שאת הבקבוק השני הוא תמיד שמר לעת הצורך.

**

הו! אילו רק יכולתי למכור את הביצים של התרנגולת שלי תמורת שני הבקבוקים כאלה!
מה? לספר לכם מה הייתי עושה אתם?
לא, לא, זה ייקח יותר מדי זמן.